

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: J.L., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem** se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **5. 5. 2014, č.j. KrÚ 29718/2014/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic vydané dne 9. 1. 2014, č. j. OSA/P - 1288/13 - D/26. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a

o změnách některých zákonů (dále „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), neboť se měl dopustit přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) cit. zák., a to tím, že dne 9. 8. 2013 kolem 15:05 hodin v obci Pardubice na ulici U Stadionu, č. p. 9 jako řidič vozidla Ford Mondeo, registrační značky „X“ užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (STK a měření emisí - platnost do 7. 7. 2013). Za tento přestupek mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a v souladu s § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobou, kterou vystavil na následujících žalobních bodech.

Žalobní body:

Žalobce předně tvrdí, že neřídil předmětné vozidlo, byl sice přítomen policejní kontrole dne 9. 8. 2013, avšak jako spolujezdec. Řidičem byl jeho kamarád P.H. narozený dne „X“, bytem „X“. Při silniční kontrole byly vyžádány doklady, jak řidiče P.H., tak žalobce, který byl spolujezdec. Postup policie si vysvětloval tím, že je kontrolován v rámci běžné kontroly osob. Pokud jde o jím tvrzenou absenci předložení „*Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)*“ k podpisu, vysvětloval si to tím, že jako provozovatel vozidla tiskopis nevyplňuje. Žalobce uvedl, že jako osoba bez právního vzdělání žil v omylu, že je projednáván pro přestupek jako provozovatel vozidla, tedy pro porušení povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. a) silničního zákona, proto v řízení nevystupoval, byl připraven svou vinu provozovatele přijmout, avšak **po doručení rozhodnutí žalovaného zjistil, že byl uznán vinným jako řidič vozidla, nikoliv jako provozovatel.** Žalobce přitom namítá, že správní orgán neprokázal, že žalobce vozidlo řídil. Pokud by správní orgán postupoval tak, že by provedl výslech policistů, zjistil by, že došlo ke zjevnému omylu, neboť „*žalobce měl být oznámen jako provozovatel pro porušení povinností provozovatele stanovené § 10 odst. 1 písm. a) silničního zákona, nikoliv pro porušení povinností řidiče stanovené ustanovením § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona.*“ Žalobce tedy nespornuje, že jím vozidlo bylo provozováno bez platného osvědčení o technické způsobilosti, avšak sporuje, že by jako řidič toto vozidlo užil k jízdě. Žalobce navrhl za účelem prokázání svých tvrzení svědeckou výpověď P.H.. Z uvedeného žalobce dovozuje nesrozumitelnost výroku rozhodnutí. Dále uvádí, že rozhodnutí nemá oporu ve spise ani v provedených důkazech. Má za to, že nebylo možno užít k dokazování listin založených ve správním spise, a to úřední záznam, přičemž odkázal na judikaturu NSS č. j. 1 AS 96/2008 - 115 ze dne 22. 1. 2009, č. j. 5 As 126/2011 - 68, podle kterého: „*Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, není (nebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, v němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“

Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž zdůraznil, že žalobní tvrzení o tom, že žalobce vozidlo neřídil, je prvním uplatněním takového tvrzení. Dále podtrhl, že zmocněnec žalobce Ing. M.J., který opakovaně vystupuje jako zmocněnec obviněných z přestupků, podal blanketní odvolání, když takový postup je jeho „běžným postupem,“ dle žalovaného se však jedná o „obcházení ust. § 5 zákona č. 150/2002 Sb.“ (dále jen „s. ř. s.“). Dle žalovaného žalobci nic nebránilo v tom, aby uvedenou námitku uplatnil v průběhu správního řízení. Pokud jde o dokazování, žalovaný vycházel z toho, že na místě byla zjištěna totožnost osoby řidiče. Úřední záznam, který je napadán žalobcem, byl použit pouze jako „podpurný materiál, z celého průběhu správního řízení byl zřejmý „pouze obecný nesouhlas podezřelého ze spáchání přestupku, nikoliv konkrétní námitky,“ tedy žalovaný hodnotí žalobu jako „ryze účelové jednání žalobce.“

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno „Oznámení přestupku“ ze dne 9. 8. 2013, ze kterého je zřejmé, že jako řidič vozidla byl podle občanského průkazu ztotožněn žalobce. Rovněž je zde uvedeno, že řidič nesouhlasil s vyřešením přestupku v blokovém řízení. Z „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ se podává, že žalobce užil uvedené vozidlo jako řidič k jízdě na ulici U Stadionu, dne 9. 8. 2013 v 15:05 hodin, přičemž STK vozidla byla platná do 7. 7. 2013. Při policejní prohlídce byla provedena rovněž dechová zkouška řidiče s výsledkem „negativní.“ Žalobce odmítl uvedené oznámení podepsat. Z oznámení ani z jiné listiny není zřejmé, že by byla kontrolována rovněž totožnost jiné osoby. Ve správním spise je založena fotografie, na které je u předmětného vozidla zachycen policista a jeden civilista. Dle „Úředního záznamu,“ (jehož použití jako důkazu žalobce sporuje) ze dne 9. 8. 2013 byl žalobce řádně seznámen s tím, co je mu kladeno za vinu včetně právní kvalifikace a je rovněž potvrzeno provedení dechové zkoušky žalobce s negativním výsledkem. Z této listiny v žádném případě nevyplývá, že by se ve vozidle nacházela jiná osoba, či že by jakákoliv další osoba byla podrobena policejní kontrole.

Ve správním spise je dále založeno foto emisního průkazu, z něhož je zřejmá platnost STK vozidla do 7. 7. 2013. Dne 18. 9. 2013 byl ve věci vydán příkaz, který byl doručen přímo žalobci dne 23. 9. 2013 (prokázáno podpisem žalobce na doručovací obálce). V tomto příkaze byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, z toho důvodu, že jako řidič vozidla Ford Mondeo RZ „X“ užil k jízdě vozidlu, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Odpor proti příkazu byl podán zmocněncem žalobce Ing. Miloslavem Jarošem, kterému udělil žalobce plnou moc dne 23. 9. 2013, tedy v den doručení příkazu žalobci. Ve věci se konalo dne 23. 12. 2013 ústní jednání, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec Ing. M.J. nedostavili, a to bez jakékoliv omluvy. Při tomto ústním jednání byly provedeny ve správním spise založené listinné důkazy uvedené shora.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že v uvedený den jako řidič vozidla užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem. Dle odůvodnění rozhodnutí se správní orgán prvního stupně opřel při zjištění skutkového stavu právě o „Oznámení přestupku,“ o foto emisního průkazu a o lustraci v registru vozidel. **Zmocněnec žalobce podal proti rozhodnutí**

správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání a požádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění. Správní orgán prvního stupně dne 14. 2. 2014 vydal výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve kterém vyzval k doplnění náležitostí odvolání ve lhůtě do pěti dnů ode dne doručení písemnosti. **Odvolání doplněno nebylo.** Následně žalovaný jako odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci revizního principu podle § 82 odst. 2 správního řádu a vzhledem k tomu, že neshledal pochybení správního orgánu prvního stupně, která by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, toto potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, a to bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud se plně ztotožnil s posouzením věci správními orgány, když k žalobní námitce, která byla uplatněna jako nové tvrzení v porovnání s tvrzeními uplatněnými ve správním řízení, uvádí následující skutkové závěry a právní zhodnocení.

Předně je třeba uvést, že žalobce nesporně, že vozidlo nebylo způsobilé k jízdě, avšak napadá skutkový závěr správního orgánu o tom, že užil vozidlo jako řidič a napadá s tím související právní kvalifikaci spáchaného protiprávního jednání.

Okolnost, že žalobce skutečně užil vozidlo jako řidič, byla dle názoru krajského soudu ve správním řízení jednoznačně prokázána, a to zejména tím, že, jak vyplývá z „*Oznámení přestupku*“ žalobce byl jako řidič ztotožněn policistou na základě občanského průkazu a rovněž tím, že **u žalobce byla provedena dechová zkouška.** To, že se žalobce údajně skutečně domníval, že je u něho prováděna kontrola osob jako u spolujezdce a že mu mělo být sděleno spáchání deliktu jako provozovateli vozidla, považuje krajský soud za vyloučenou verzi, neboť si jen velmi stěží lze představit, že by žalobce jako spolujezdec s vědomím toho, že se jedná o policejní kontrolu osob, nikoliv řidiče, bez dalšího, aniž by se zaobíral důvody takového postupu, podstoupil dechovou zkoušku. Vedle toho z listinných důkazů, jak jsou uvedeny shora, a to z žádného z nich, nevyplyvá, že by se ve vozidle nacházela jakákoliv jiná osoba, či dokonce, že by i další osoba, jak tvrdil žalobce, byla kontrolována. Podpůrně pak lze uvést, že rovněž na fotografii založené ve správním spise je zachycena pouze jedna civilní osoba. **Krajský soud rovněž nepřehlédl, že příkaz byl doručen přímo žalobci (a to nikoliv formou náhradního doručení), tedy žalobce nejpozději na základě tohoto příkazu si byl dobře vědom, že mu je kladeno za vinu protiprávní jednání, kterého se měl dopustit jako řidič vozidla, jak vyplývá z dikce výroku příkazu.** Tedy tvrzení žalobce o tom, že byl v průběhu řízení pasivní a že až z rozhodnutí žalovaného se dozvěděl vlastně o tom, co mu je kladeno za vinu, trpí obrazně řečeno „*značnou trhlinou*“, tedy krajský soud jej vyhodnotil jako nevěrohodné. Je tedy otázkou, proč žalobce uvedené tvrzení uplatnil až v žalobě, když mu v jeho uplatnění ve správním řízení nic nebránilo. Krajský soud nehodlá polemizovat o tom, zda se jedná o využití či zneužití výkonu práva žalobce za situace, kdy mu právní předpis takovou možnost neupírá, nicméně zvolený postup v kontextu právě uvedeného zcela nevěrohodného tvrzení žalobce shledává účelovým. Pro úplnost je třeba doplnit, že tvrdí-li žalobce, že nemá právnické vzdělání, pak z toho jistě nelze dovozovat, že žalobce nerozuměl textu výroku příkazu: „*jako řidič vozidla Ford Mondeo.*“ K správné interpretaci tohoto výroku dle názoru krajského soudu rozhodně právní vzdělání potřeba není. Tvrdí-li tedy žalobce, že v dané věci došlo dle jeho názoru k omylu

v právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobce, pak zůstává v tomto svém právním náhledu osamocen, neboť jeho tvrzení nejsou podložena žádnými důkazy a zejména jsou v příkrém rozporu s obsahem správního spisu (listinné důkazy uvedené shora – „*Oznámení přestupku, Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)*“ a *podpůrně* rovněž „*Úřední záznam*“). Za dané situace krajský soud neshledal žádný rozumný důvod pro doplnění dokazování výsledkem údajného řidiče vozidla P.H., neboť ve správním spise je dostatek důkazního materiálu, který prokazuje skutkový stav tak, jak jej vzaly správní orgány za prokázaný, přičemž žalobní námitky nebyly způsobilé jeho konzistentnost narušit. Pokud jde o „*Úřední záznam*“, ztotožňuje se krajský soud s názorem žalovaného, že této listiny bylo použito pouze *podpůrně*, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí je totiž ve vztahu k identifikaci osoby řidiče opřeno o „*Oznámení přestupku*“ a „*Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)*“.

Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žalobní námitky nejsou způsobilé zvrátit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. října 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová